

En el nom del pare

Només a un Déu sàdic se li acudiria plantejar una prova tan atroç: amb la vida d'un fill no s'hi fan apostes

Foto: See-ming Lee

De vegades ?les nits d'insomni; mentre faig cua al metge; quan surto a córrer? m'entretinc pensant en criaturades. Per exemple: ?¿Què demanaria si, ara mateix, se m'aparegués un geni i em concedís un únic desig?? És una trampa en què caic sempre, perquè la qüestió m'acaba abstraient del paisatge, de la sala d'espera, o, definitivament, no em deixa dormir.

Hi dono voltes i voltes buscant la resposta perfecta, la que resoldria tots els mals del món, però mai no la trobo. Tinc, això sí, uns quants candidats a millor desig. Un dels meus preferits és: ?Que mai cap pare no hagi de veure morir un fill.?

Deu haver-hi poques experiències més devastadores que veure morir el teu fill. Poques coses et deuen fer dubtar més del sentit de la vida, o et deuen fer més palesa la inexistència de Déu.

Hi ha un passatge bíblic que sempre m'ha esgarriat, el del sacrifici d'Isaac. S'explica al llibre del Gènesi que Déu, per posar a prova la fe d'Abraham, li demana que mati al seu fill Isaac. Abraham obeeix i només quan, ganivet en mà, és a punt d'immolar el seu propi fill, un àngel l'atura. Deixant a banda el repulsiu fanatisme d'Abraham, només a un Déu sàdic se li acudiria plantejar una prova tan atroç. Ja li poden buscar tot el sentit metafòric que vulguin, que amb la vida ?per més terrenal que sigui? d'un fill, no s'hi fan apostes.

La setmana passada va morir el Jaume, el fill de la Maria. La Maria és la persona més bona que he conegut: d'aquelles que donen i no demanen, que es queden al teu costat quan tothom fuig. La seva és una bondat pura, transparent, que ?si no fos per la Maria? hauria dit que només existia a les pel·lícules de Capra. I això que la vida no ha sigut gaire amable amb ella. Ha hagut de lluitar sempre, cada dia, superant entrebancs ?en això, la vida sí que ha estat generosa?, tirant endavant, sense aturar-se, sense queixar-se. Però ni tan sols ara, al cap dels anys, li ha arribat una placidesa que s'ha ben guanyat; i ha hagut de viure la mort d'un fill.

Dios aprieta, pero no ahoga, diuen. Encara bo. Però potser tampoc caldria que estrenyés tant. És com el marit que, després de clavar-li una pallissa brutal a la dona, li diu: ?I no et queixis, que no t'he trencat cap os.? I ella, agraïda, corre a fer-li el sopar.

Costa molt creure que existeixi algú infinitament bo que, podent-ho tot, permeti que passi el que passa cada dia aquí baix. No pretenc trobar una resposta racional a una qüestió que només es pot contestar des de la fe; ara, si al final la recompensa és la vida eterna en un paradís governat per un sàdic maltractador? què volen que els digui. (És clar que l'alternativa ?el no-res? és prou depriment com per incentivar-nos a creure el que calgui.)

Dimecres al vespre, mentre parlava amb la Maria mirant, debades, de trobar paraules de consol, ella em repetia: ?No hauria de ser així, no hauria de ser així?. I jo no sabia què dir-li. Perquè tens raó, Maria: no hauria de ser així.

@abocadecano